

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

G. T., narozen X
bytem X,
zastoupený Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou
se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 12. 2022, č. j. OAM-14693-13/ZR-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 12. 2022, č. j. OAM-14693-13/ZR-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 27 600 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Oksany Rizak, advokátky.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 8. 12. 2022 č. j. OAM 146 93-13/ZR – 2022 o zrušení přechodného pobytu žalobce podle ust. §87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a o stanovení lhůty k vycestování podle ust. §87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
2. Důvodem pro zrušení přechodného pobytu žalobce byla skutečnost, že rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích č.j. 17 T 10/2021-8425 ze dne 26. 7. 2021 byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu krácení daně podle ust. § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a trestného činu porušení práv k ochranné známce podle ust. § 268 odst. 1, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku, za což mu byl uložen nepodmíněný trest v délce tří let a dále stanoven peněžitý trest ve výši 365.000,-Kč. Odsouzeným byla též uložena povinnost ve prospěch poškozené společnosti PHILIP MORRIS BRANDS Sàrl nahradit společně a nerozdílně škodu ve výši 720 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 100.480 Kč.
3. Proti napadenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl dne 26. ledna 2024 rozsudkem č.j. 8 A 123/2022-31, když žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou.
4. Na základě kasační stížnosti žalobce ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, který svým rozsudkem č.j. 9 Azs 85/2024 – 37 ze dne 13. června 2024 rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, s tím, že městský soud nevypořádal v úplnosti všechny žalobní námitky.
5. Městský soud v Praze tedy žalobu znovu projednal a rozhodl o ní rozhodnutím ze dne 31. 7. 2024, č. j. 8 A 123/2022 - 60.
6. Toto rozhodnutí opětovně napadl žalobce kasační stížností, podanou dne 26. 8. 2024 k Nejvyššímu správnímu soudu.
7. Na základě této kasační stížnosti Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 21. 11. 2024, č. j. 9 Azs 188/2024 – 29 předcházející rozsudek městského soudu opětovně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce uvedl, že nebyl nikdy před tím souzen za spáchání trestného činu nebo přestupku, dále že řádně plní peněžitý trest a že v plné výši nahradil poškozené společnosti PHILIP MORRIS BRANDS Sàrl škodu a nemajetkovou újmu. Dále v žalobě uvedl, že snesením Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 0 PP 206/2022 byl podmíněně

propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Důvodem k vydání tohoto rozhodnutí bylo dosažení nápravy žalobce (o čemž by mělo svědčit i hodnocení vězeňské služby ze dne 29. 9. 2022), úhrada škody a nemajetkové újmy poškozenému PHILIP MORRIS BRANDS Sàrl a předchozí řádný život žalobce.

9. Ke svému odsouzení žalobce též dodal, že v jeho případě byla míra zavinění posouzena naprosto odlišně od ostatních spoluobviněných. U žalobce nebylo prokázáno zavinění ve formě přímého úmyslu. Trestní soud v rozsudku uvádí, že u žalobce míra přispění ke spáchání trestného činu je minimální, neboť se žalobce zúčastnil převážení komponentů toliko ve třech turnusech a vyskytoval se ve sledovaných objektech v řádově nižších počtech než ostatní. Závěrem trestní soud uvedl, že u žalobce lze konstatovat, že byl skutečně jenom řidičem, který využil nabídky snadného výděлку a nebyl nezbytným členem skupiny jako ostatní. Tuto okolnost dle žalobce žalovaný nevzal v potaz při vydání napadeného rozhodnutí, i když obsahem správního spisu byl rozsudek trestního soudu.
10. Žalobce v žalobě polemizoval s napadeným rozhodnutím, neboť je přesvědčen, že v jeho případě nedocházelo k opakovanému narušení veřejného pořádku, jak uvádí žalovaný. V posuzovaném případě se jednalo o pokračování v trestném činu (a též o souběh), nikoliv o opětovné páchaní trestné činnosti.
11. V posuzovaném případě se tedy podle žalobce nejedná o narušení veřejného pořádku závažným způsobem, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, a tudíž nejsou splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobce nad to poukázal na to, že mu byl udělen přechodný pobyt na území České republiky od 21. 8. 2013. V odsuzujícím rozsudku je uvedeno, že trestná činnost žalobce byla započata 12-13.09.2019. Tedy po větší část svého pobytu na území (více než šest let) žalobce vedl řádný život.
13. Podle žalobce žalovaný dostatečně nevzal při svém rozhodování v úvahu části správního spisu, které by svědčily v jeho prospěch (výslovně rozsudek trestního soudu).
14. Žalobce je též názoru, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou přiměřenosti, pročez žalovaný měl chybně posoudit přiměřenost rozhodnutí a jeho dopad na rodinný a soukromý život žalobce, což je dle jeho názoru v rozporu čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „**směrnice**“). Žalobce je přesvědčen, že i přes odsouzení za úmyslný trestný čin nelze bez dalšího dovozovat, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.
15. Žalobce uvedl, že na území ČR má pevné rodinné a soukromé vazby. Na území České republiky na základě uděleného trvalého pobytu pobývá celá rodina obviněného, a to syn V. T., nar. Y, manželka H. T., nar. Z a dcera A. T., nar. A, která zde studuje. Mladší dcera A. T. absolvovala na území ČR základní školu, dále Obchodní akademii a momentálně studuje na Vysoké škole podnikání a práva. Tyto skutečnosti jsou žalovanému známy, ale přesto v napadeném rozhodnutí uvádí, že zrušením přechodného pobytu nedojde k zásahu do rodinného nebo soukromého života žalobce.
16. Na závěr žalobce zrekapituloval, proč se domnívá, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené: žalobce nezkoumal míru zapojení žalobce do trestné činnosti, která je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

důkladně popsaná v rozsudku; nezkoumal tendenci k opakování trestné činnosti žalobce; nezkoumal skutečnost, že žalobci byl uložen nepodmíněný trest pod spodní hranicí trestní sazby a nevzal v potaz skutečnost, že v případě žalobce se jedná o osobu, která za dobu více než šestiletého pobytu na území ČR nikdy nebyla trestně stíhána a k jeho trestné činnosti soud uvedl, že se jednalo o nepřímý úmysl a že nešlo o člena organizované skupiny.

17. Též uvedl, že jeho chování nepředstavuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení bezpečnosti státu a neporušuje závažným způsobem veřejný pořádek ve smyslu ust. čl. 27 odst. 2 Směrnice, a že postup žalovaného je v rozporu se zákonem a čl. 27 odst. 2 Směrnice, ve kterém je uvedeno, že opatření přijatá z důvodu ochrany veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Na závěr žalobce uvádí nález Ústavního soudu ze dne 21.12.2020, sp. zn. I. ÚS 945/20.
18. K žalobě žalobce přiložil též návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jež však soud dne 1. 2. 2023 žalobě nepřiznal.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především uvedl, že v rámci řízení vycházel ze zjištěného stavu věci. Pokud žalobce od počátku považoval řízení za nezákonné, z důvodu nenaplnění zákonných podmínek pro zrušení přechodného pobytu, a dále pokud považuje rozhodnutí za nepřiměřené, měl toto uvést v rámci řízení ve svém vyjádření, které měl a mohl do řízení zaslat. Žalobce však, co se týče jakéhokoli vyjádření, zůstal naprosto nečinný, vyjma podání odvolání do oznámení o zahájení řízení, což je úkon, který provést nelze, jak je rovněž popsáno v napadeném rozhodnutí. Právní zástupkyně žalobce byla řádně seznámena se spisem, do protokolu uvedla, že se vyjádří ve lhůtě do 30 dnů. Ve stanovené lhůtě se nevyjádřila, resp. žalobce se nevyjádřil vůbec. Skutečnost, že žalobce zůstal po celou dobu řízení nečinný, nevyjádřil se, nenavrhl důkazy a na řízení v podstatě nereagoval, nelze v dané věci obejít tím, že se začne vyjadřovat až v podané žalobě.
20. Žalovaný též konstatoval, že žalobce byl odsouzen na 3 roky nepodmíněně za závažnou majetkovou trestnou činnost, které se dopouštěl opakovaně a tím opakovaně a závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, jak se uvádí v napadeném rozhodnutí. Proč a z jakého důvodu považuje žalovaný jednání žalobce za závažné narušování veřejného pořádku, je v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno, a to na str. 2 až 3. Sama skutečnost, že byl žalobce již podmíněně propuštěn, na věci nic nemění. Sama tato skutečnost, tedy že byl žalobce podmíněně propuštěn, obecně neznamená, že žalobce se trestné činnosti nedopustil a trestná činnost nebyla spáchána. Žalobci byla stanovena zkušební doba, která ještě neuplynula, proto se nedá konstatovat, že se osvědčil.
21. Žalovaný k podané žalobě dále uvádí, že v rámci správního řízení neposuzuje vinu a trest žalovaného, nezkoumá udělení nepodmíněný trest odnětí svobody. Trestní rozsudky, kterými byl žalobce odsouzen, jsou pro žalovaného závazné. Žalovaný pouze na základě pravomocných trestních rozsudků vyhodnocuje, zda došlo k naplnění důvodů pro zrušení přechodného pobytu, což se v tomto konkrétním případě dle jeho přesvědčení stalo. Je třeba zopakovat, že žalobce byl odsouzen na 3 roky nepodmíněně z důvodu spáchání zločinu zkrácení daně a podobné povinné platby podle ust. § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) trest. zákoníku ve formě spolupachatelství a zločinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle ust. § 268 odst. 1 a odst. 4 písm. b) trest.

zákoníku ve formě spolupachatelství (rozsudek KS České Budějovice 17 T 10/2021 str. 4). Žalobce se tak prokazatelně trestné činnosti dopustil ve formě spolupachatelství s nejméně dvěma osobami. Je nutné doplnit, že žalobce společně s dalšími odsouzenými způsobili České republice škodu o celkové výši téměř půl miliardy Kč (424.509.278,40 Kč dle rozsudku KS České Budějovice 17 T 10/2021 str. 4). Trestné činnosti se dopouštěl v období nejméně od 7. 10. 2019 do 24. 4. 2020, kdy v pokračování páčání trestné činnosti bylo žalobci a dalším odsouzeným zabráněno ze strany Policie České republiky. Svým dlouhodobým jednáním žalobce cíleně útočil na samotný hostitelský stát, neboť řádný výběr daní je hlavním zdrojem příjmů do rozpočtu České republiky. Žalovaný nemůže též opominout to, že žalobce se trestné činnosti dopouštěl i v době, kdy již nastupovala první vlna epidemie COVID-19.

22. Následně se žalovaný vyjádřil ke stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu žalobci, proč je přesvědčen, že i toto v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil. Tuto povinnost mu ukládá ust. § 87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce musí dle uvedeného ve stanovené lhůtě vycestovat, nicméně rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu mu následně nezakazuje další pobyt na území České republiky, kdy z titulu občana členského státu Evropské unie nepotřebuje k pobytu v ČR žádné povolení k pobytu, postačují mu platné doklady státu, kterého je občanem. Rovněž tak není omezen i na možnosti zaměstnání, či provozování živnosti.
23. K námitce žalobce, že vydané rozhodnutí je nepřiměřené, žalovaný uvádí, že v rámci řízení žalobce na toto vůbec nepoukazoval, neuvedl jediný důvod, proč považuje případné zrušení přechodného pobytu za nepřiměřené. Žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí s posouzením přiměřenosti podrobně vypořádal, a to na str. 4 až 7 a následně se žalovaný vypořádal i s veřejným zájmem na zrušení přechodného pobytu žalobci. V napadeném rozhodnutí se žalovaný rovněž vypořádal i s čl. 8 EÚLP, konkrétně s tím, proč napadené rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 EÚLP, což žalobce navíc ani v žalobě nijak nenamítá.
24. Na závěr žalovaný uvedl, že žalobce nežije v ČR natolik dlouho, aby délka pobytu v ČR znamenala nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, navíc za situace, kdy část pobytu byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Na území České republiky má manželku a dvě dospělé děti, a tyto osoby se musely samy vypořádat s tím, že žalobce byl ve vězení. Navíc, jak je patrné i z napadeného rozhodnutí, zrušení přechodného pobytu nemá důsledky na žalobce do budoucna, není mu zakázán následný pobyt v ČR, na území republiky může i nadále pobývat, rovněž tak není nijak omezen jeho dohled s úředníkem Probační a mediační služby ČR, kterého by však měl o nastalé situaci (zrušení přechodného pobytu) informovat. Zrušení přechodného pobytu bude mít na žalobce pouze ten dopad, že přijde o výhody, které tento typ pobytu cizincům poskytuje, zejména v oblasti zdravotního a sociálního pojištění. V rámci napadeného rozhodnutí žalovaný posoudil veškeré zjištěné skutečnosti ve prospěch žalobce a ty porovnal se všemi negativními skutečnostmi a dospěl k závěru, že zrušení přechodného pobytu může žalobce zasáhnout, dopad je však zcela zanedbatelný a negativní skutečnosti k cizinci převládají.
25. V důsledku toho navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

III. Posouzení žaloby

26. Žaloba byla městskému soudu doručena 28. 12. 2022, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
27. Obdobně jako při předcházejícím rozhodování, městský soud o žalobě rozhodl bez jednání, jelikož oba účastníci s takovým postupem souhlasili.
28. Ze správního spisu soud konstatoval výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, jenž dokládá rodinné vazby žalobce a též rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26. 7. 2021 č. j. 17 T 10/2021 – 8425, na jehož podkladě dle svého vyjádření žalovaný rozhodl, a kterého se dovolává též žalobce.
29. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
30. Podle ust. § 87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, *Ministerstvo rozhodnutím zruší přechodný pobyt na území občanu Evropské unie, jestliže ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu na území bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života občana Evropské unie.*
31. Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Sporným je však jednak to, zda takové odsouzení představuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem, a jednak zda napadené rozhodnutí je v souladu s principem přiměřenosti.
32. Žalovaný k této věci uvedl, že z trestního rozsudku je jednoznačné, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Za to v předmětné věci žalovaný považuje fakt, že žalobce společně s dalšími šesti odsouzenými spolupachateli, po dobu delší než 6 měsíců opakovaně a dlouhodobě porušoval platné zákony České republiky a opakovaně a dlouhodobě se dopouštěl zvláště závažné trestné činnosti spočívající ve zkrácení daně, poplatku a další podobné povinné platby a trestné činnosti spočívající z porušení práv k ochranné známce. Závažnost narušování veřejného pořádku je zde výrazně navýšena jak množstvím nelegálně vyrobených cigaret různých značek, celkem přes 32,6 milionu kusů, tak i celkovou škodou, které se cizinci vůči České republice, jako hostitelskému státu, dopustili: jedná se o téměř půl miliardy korun na daních. Popsané jednání žalobce a dalších odsouzených nelze považovat jen za opakované závažné narušování veřejného pořádku, ale zejména s ohledem způsobenou škodu České republice, ale toto jednání je nutné považovat za zvláště závažné narušování veřejného pořádku. Tím je dostatečně prokázáno splnění podmínky pro zrušení přechodného pobytu podle ust. § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

33. Žalovaný v této souvislosti poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5As 73/2011-149, v němž soud uvedl, že použití přítomného času, tzn. „závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“, signalizuje, že primárním účelem tohoto ustanovení je ochrana veřejného pořádku do budoucna. Dosavadní chování žalobce v rámci pobytu v České republice nedává podle názoru žalovaného naprosto žádné záruky ve smyslu zlepšení chování účastníka řízení.
34. Dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný na straně 3 odůvodnění vyložil, že za opakované narušení veřejného pořádku pro účely zákona o pobytu cizinců je třeba považovat i opakované útoky, byť by pro uplatnění trestněprávních předpisů byly kvalifikovány jako jediný trestný čin. V projednávané věci opakovaná protiprávní činnost žalobce dosahuje v souhrnu takové intenzity a množství, že se jedná jednoznačně o závažné narušení veřejného pořádku, kdy závažnost narušování veřejného pořádku je v tomto případě jednáním cizince navýšena. Žalobce opakovaně a dlouhodobě páchá stejnou trestnou činnost, protiprávní jednání bylo ukončeno až Policií České republiky, nikoliv cizincem samotným, který - jak vyplývá z trestního rozsudku - by v trestné činnosti s ostatními odsouzenými dál pokračoval, nebýt odhalení Policií ČR, čímž prokazatelně opakovaně zvláště závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.
35. Žalovaný dále odkázal na článek 27 směrnice EU 2004/38/ES, kde je uvedeno, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takového opatření, v daném případě zrušení přechodného pobytu, neodůvodňuje a dále to, že chování dotyčného jednotlivce musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Při posuzování závažnosti narušení veřejného pořádku proto vycházel správní orgán zejména z trestního rozsudku, který je součástí spisového materiálu, kdy bylo zohledněno zejména to, jakou trestnou činnost páchal, jak dlouho, že se trestné činnosti dopustil s dalšími odsouzenými a rovněž to, jakou škodu svým protiprávním jednáním způsobil.
36. Jak městský soud uvedl výše, je zřejmé, že žalovaný se dostatečně zabýval výkladem neurčitého pojmů „veřejný pořádek“, resp. „narušování veřejného pořádku závažným způsobem“ a jejich aplikací na případ žalobce. Závěry, ke kterým žalovaný dospěl, shledal soud věcně správnými a žalobní námitky proti nim za nedůvodné.
37. Dále se městský soud zabýval žalobní námitkou vůči tomu, že nebyla splněna zákonná podmínka, aby rozhodnutí bylo přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.
38. Souhrnně lze konstatovat, že touto problematikou je žalovaný věnoval na stranách 4 až 9 napadeného rozhodnutí, a jeho úvahy tak zabírají velkou většinu odůvodnění.
39. Zejména k rozsáhlosti a obsažnosti této argumentace na straně jedné a k relativní stručnosti žalobní námitku ohledně přiměřenosti na straně druhé městský soud konstatuje, že se s úvahami a závěry žalovaného ztotožnil a na tyto v plné míře odkazuje.
40. Žalovaný se podrobně zabýval okolnostmi soukromého a rodinného života žalobce, když zhodnotil sociální a ekonomické postavení jeho manželky a obou dětí, a to i s přihlédnutím k tomu, jaký mají pobytový status. Tyto úvahy uzavřel s tím, že tyto osoby nejsou ani pobytově vázány na žalobce, a poukázal i na to, že po dobu výkonu trestu žalobce se musely o sebe postarat samy.

41. Dále žalovaný upozornil na to, že žalobce je občanem členského státu Evropské unie, takže zrušení přechodného pobytu nebude žalobci bránit v pobytu na území České republiky.
42. Nadto žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení žalobce neuvedl nic o možném dopadu zrušení přechodného pobytu na svůj osobní a rodinný život, resp. o svém soukromém a rodinném životě neuvedl vůbec nic.
43. V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný, vycházející z recentní judikatury jak správních soudů, tak též Ústavního soudu, vypořádal otázku poměření veřejného zájmu, jímž je respektování zákonů České republiky, a soukromého zájmu žalobce na narušení jeho rodinných vazeb. Tyto úvahy uzavřel s tím, že konstatoval převažující veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nad zájmem jednotlivce.
44. Městský soud tedy uzavřel s tím, že podmínkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce se žalovaný obsáhle zabýval, vycházející ze skutečností, které si k žalobcově osobnímu stavu opatřil. Závěry, k nimž dospěl, pak soud shledal souladnými jak se skutkovými zjištění, tak s relevantní legislativou, resp. judikaturou. Pro úplnost soud konstatuje, že ani v podané žalobě žalobce neuvedl nic o tom, že by žalovaný vycházel z nesprávných či neúplných zjištění, nebo že by jeho závěry byly v rozporu se právními předpisy.
45. Vzhledem k pokynu Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 13. 6. 2024 se městský soud musel vypořádat s tou částí žalobní argumentace, která v původním rozsudku nebyla vypořádána.

46. Nejvyšší správní soud k této věci uvedl, že

[19] Dále stěžovatel v žalobě poukazoval také na to, že posouzení záruky týkající se zlepšení jeho chování nemá oporu ve spisovém materiálu, tedy že žalovaný nezohlednil nepřímý úmysl a míru zapojení stěžovatele do trestné činnosti, že stěžovatel žije na území ČR 6 let a nikdy nebyl souzen za spáchání trestného činu či přestupku a že stěžovateli byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody pod spodní hranici trestní sazby. Stěžovatel v žalobě rovněž tvrdil, že poškozené nahradil škodu, nemajetkovou újmu a peněžitý trest rovněž řádně plní, a proto byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn.

[20] Městský soud se však výše zmíněnými námitkami nezabýval a pouze se omezil na zopakování argumentace žalovaného, ze které nevyplynou žádné závěry, které by, byť nepřímou, skutečností obsažené v žalobních tvrzeních vyvrátily. V napadeném rozsudku tedy není obsaženo žádné hodnocení výše uvedených žalobních námitek a je v tomto rozsahu nepřezkoumatelný.

47. Městský soud konstatuje, že žalobní námitka v této věci je koncipována takto:

Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí neposoudil okolnosti, které jsou rozhodující pro učinění závěru o přiměřenosti napadeného rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu, a to:

- *nezkoumal míru zapojení žalobce do trestné činnosti, která je důkladně popsána v rozsudku soudu I. stupně,*
- *nezkoumal tendenci k opakování trestné činnosti žalobce*
- *nezkoumal skutečnost, že žalobci byl soudem I. stupně uložen nepodmíněný trest pod spodní hranici trestní sazby*

• *nevzal v potaz skutečnost, že v případě žalobce se jedná o osobu, která za dobu více než šestiletého pobytu na území ČR nikdy nebyla trestně stíhána a k jeho trestné činnosti soud I. stupně uvedl, že se jednalo o nepřímý úmysl a že nešlo o člena organizované skupiny.*

48. Městský soud v Praze s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že v té podobě, v jaké je žalobce v žalobě uplatnil, nebyly takto jím uvedené okolnosti ze strany žalovaného posouzeny.
49. V rozsudku ze dne 31. 7. 2024, č. j. 8 A 123/2022 – 60 tedy zastával názor, že výše uvedené nepředstavuje vadu napadeného rozhodnutí, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí.
50. Zásadním důvodem, který soud k tomuto rozhodnutí vedl bylo, že takto specifikované námitky žalobce poprvé uplatnil až v podané žalobě, nikoliv tedy již ve správním řízení, žalovaný je tedy nemohl posuzovat.
51. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že žalobce se v průběhu správního řízení vyjádřil k jeho předmětu jednou, a to v reakci ze dne 15. 9. 2022 na oznámení o zahájení správního řízení. Tam žalobce prostřednictvím své zástupkyně uvedl, že obdržel rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění na území ČR, a že proti tomuto rozhodnutí podává odvolání, jehož důvodem je nezákonnost rozhodnutí, neboť cizinec byl odsouzen poprvé, takže se nejedná o opakovanou trestnou činnost a krajským soudem mu byl uložen trest v trvání tří roků.
52. Žádné další vyjádření žalobce k předmětu a podstatě správního řízení není ve spise evidováno. Pro úplnost soud konstatuje, že zástupkyně žalobce dne 2. 11. 2022 nahlížela do správního spisu – poté co byl shromážděn podklad pro rozhodnutí - a podle protokolu z tohoto dne uvedla, že se k podkladům vyjádří písemně do 30 dnů. Takové vyjádření však není ve spise evidováno a dalším úkonem je až napadené rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 12. 2022.
53. Soud proto konstatoval, že sám žalobce uplatnil v průběhu správního řízení pouze námitku spočívající v tvrzení, že byl odsouzen poprvé, že se nejedná o opakovanou trestnou činnost a že mu byl uložen trest v trvání tří roků. S touto námitkou se pak žalovaný správní orgán vypořádal v napadeném rozhodnutí, jmenovitě na straně 3 jeho odůvodnění.
54. Jinak vyjádřeno – městský soud zastával ve zrušeném rozsudku ze dne 31. 7. 2024, č. j. 8 A 123/2022 – 60, názor, že kdyby žalobce tyto námitky vznesl buď již v reakci na zahájení správního řízení, anebo ve vyjádření k věci poté, kdy se seznámil s podklady pro rozhodnutí, měl by žalovaný povinnost je řádně vyřídit. Úplnost a správnost takového vypořádání by pak mohla být předmětem soudního přezkumu.
55. Městský soud v tomto zrušeném rozhodnutí též došel k závěru, zabýval možností, že žalovaný správní orgán neměl povinnost se skutečnostmi, jež jsou obsahem předmětných žalobních námitek, zabývat z úřední povinnosti - tedy i bez toho, že by je účastník řízení musel výslovně uplatnit. Soud při tom došel k závěru, že ani z ust. § 87d zákona o pobytu cizinců, ani z článku 27 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES taková povinnost neplyne. Ostatně ani žalobce v žalobě neodkázal na žádný obecně závazný předpis, v němž by taková povinnost byla žalovanému uložena, a na takovou povinnost žalovaného nepoukázal ani v podané kasační stížnosti.

56. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 21. 11. 2024, č. j. 9 Azs 188/2024-29, však tento závěr shledal nesprávným.
57. Článek 27 odst. 2 pobytové směrnice stanoví, že *[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.* Ke zrušení pobytového oprávnění podle ust. § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců tedy může dojít pouze z důvodů ochrany veřejného pořádku a v důsledky výhrady veřejného pořádku.
58. Aplikace výhrady veřejného pořádku má mít dle Nejvyššího správního soudu výhradně preventivní charakter, aby cizinec dále neohrožoval veřejný pořádek, nemá tedy představovat sankci za něco, co cizinec spáchal v minulosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, odst. [31], a ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, odst. [34]). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze dle tohoto názoru zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, bod 24.).
59. Žalovaný se pak dle názoru Nejvyššího správního soudu při posouzení závažnosti narušení veřejného pořádku zaměřil primárně na skutečnosti, které byly ve stěžovatelův neprospěch, tedy jakou trestnou činnost páchal, jak dlouho ji páchal, že se jí dopouštěl s dalšími odsouzenými a jakou škodu svým protiprávním jednáním způsobil. Při posouzení závažnosti jednání však hraje roli celá řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41, ze dne 30. 9. 2021, č. j. 2 Azs 183/2021-39, odst. [25]), ale i délka uloženého trestu, délka doby, po kterou byla trestná činnost páchána či motiv trestné činnosti apod. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 62/2024-35, odst. [12] a ze dne 16. 7. 2024, č. j. 7 Azs 91/2024-41, odst. [16]). Zároveň je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti, chování cizince ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně jeho postoj k dosavadní trestné činnosti (rozsudek č. j. 5 Azs 383/2019-40, odst. [31]).
60. Městský soud ve výše uvedeném zrušeném rozsudku ze dne 31. 7. 2024, č. j. 8 A 123/2022-60, dal žalobci za pravdu, že žalovaný nezkoumal míru jeho zapojení do trestné činnosti, tendenci k opakování trestné činnosti, předchozí bezúhonnost, uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody pod spodní hranicí trestní sazby, nepřímý úmysl a to, že nebyl členem organizované skupiny. Uvedl, že tato vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož stěžovatel uvedené skutečnosti nenamítal ve správním řízení.
61. Takové posouzení však Nejvyšší správní soud odmítl. Za prvé se dle kasačního soudu jednalo o relevantní skutečnosti, které podle výše uvedených závěrů musí být zohledněny, aby žalovaný mohl učinit ucelený závěr o tom, zda stěžovatel narušuje veřejný pořádek závažným způsobem. Za druhé kasační soud z obsahu správního spisu ověřil, že uvedené skutečnosti byly obsaženy v trestním rozsudku. Bez ohledu na to, zda

je stěžovatel ve správním řízení namítal či nikoliv, žalovanému byly známy a nic mu nebránilo v tom, aby všechny relevantní okolnosti zahrnul do svých úvah v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud tak neučinil,

62. Městský soud je názorem kasačního soudu vázán a v návaznosti na tento názor musí konstatovat (v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2025, č. j. 2 As 88/2024-60), že žalovaný se dostatečně nezabýval všemi skutečnostmi, jež měl ve správním řízení posuzovat, a to i bez návrhu a své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

1. Na základě shora uvedeného dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí proto podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení.
2. V dalším řízení žalovaný znovu posoudí, zda jsou dány zákonné důvody k tomu, aby žalobci byla zrušena platnost povolení k přechodnému pobytu na území České republiky ve smyslu ust. § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Přitom se bude z moci úřední zabývat skutečnostmi, které souvisejí se žalobcovou trestnou činností, za kterou byl odsouzen, a na které žalobce poukázal v části II. své žaloby.
3. Pokud jde o obsah a rozsah tohoto posouzení, městský soud poukazuje na to, že tuto záležitost vyložil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 9 Azs 188/2024-29, jmenovitě v odstavcích 22 až 25 na jeho předposlední straně. Vzhledem k instruktivní povaze těchto závěrů Nejvyššího správního soudu městský soud pro stručnost na ně v podrobnostech odkazuje, s tím, že jsou pro žalovaného závazné.
4. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají z odměny advokátovi za čtyři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a dvě kasační stížnosti) po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 13 000 Kč. Náhradu v celkové výši 27 600 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Oksany Rizak, advokátky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu